

Apor Vilmos Katolikus Főiskola

Pogány Emese

Óvodapedagógia 3.

Élménybeszámoló

Erasmus szakmai gyakorlatról

Erasmus szakmai gyakorlatomat az angliai South Devoni Steiner óvodába nyertem el, ahol az őszi időszakot töltöttem, szeptember 4-től december 15-ig. Fantasztikus időszakot élhettem át itt, nagyon hálás vagyok az Erasmus programnak.

Eleinte nehézségekbe ütköztem, hiszen a szakmai gyakorlatnál saját magunknak kell fogadó intézményt keresni, az utazást és szállást lebonyolítani. Legalább 100 óvodának írtam és ebből csak egy válaszolt, a Steiner óvoda. Nagyon örültem a válasznak, főképp azért, mert a gimnáziumban Steiner oktatásban volt részem, így már ismertem az alapvető steineri filozófiát, gondolkodásmódot. A szállást az óvoda melletti, szintén Steiner iskola ajánlotta. Az iskola testnevelés tanárnőjét és családját ajánlották. Így Totnesbe kerültem, mely elég közel volt az óvodához, kb. három mérföldre. Totnes egy kisváros, kb. 7000 lakosa van. „Totnes a zene, a művészet, a színház és a természetes egészség virágzó központja.”

Miután az óvónővel felvettem a kapcsolatot, elkezdünk levelezni, már folyamatosan haladtak előre az események, minden ment a maga útján.

Az óvodában 8.20-tól 12.20-ig vannak a gyerekek. Az ének-zene az egész napot áthatotta. Délelőtt a szabadban vettünk részt a tevékenységekben, minden napnak megvolt a maga feladata. A tevékenységek közben pl. szerdánként zöldséget aprítottunk a másnapi levesbe, az óvónő különböző dalokat énekelt halkán. Fontos, hogy halkán énekelt, a reggeli időszak a gyerekek csendes fogadásáról szólt. Az óvónő mondta, hogy ilyenkor én se nagyon beszélgessek a gyerekekkel, hanem csendben, de lelkesen csináljam velük együtt a tevékenységeket.

Érdekes, hogy az óvónő úgy hívja oda magához a gyerekeket, vagy úgy szól rájuk, hogy közben éneklí a neveiket. Később megkérdeztem, hogy miért van így. Azt a választ kaptam, hogy a gyerekek, mintegy alvó állapotban vannak gyerekkorukban, ezért hagyni kell őket, hogy a saját világukban éljenek, a saját szintjükön mozogjanak. Ha hangosan rájuk kiabálunk, olyan dolgokról beszélgetünk velük, amikre még nem érettek, akkor ezzel megzavarjuk a világukat és „felébrednek” ebből a tudati állapotból. A Waldorf pedagógia próbálja a gyerekeket egy szeretettel környezetben felnevelni, ahol minden egyes személyre külön odafigyelnek, az emberi értékek fontosak.

A kinti játékok után Finger Games, dalos ujj-játékokat játszottunk, körben ülve padokon, még mindig a szabadban. Ezt hasznosnak tartom, egyrészt mert fejleszti a szókincset, ritmusérzékét, másrészt, mert a kinti tevékenységek után lecsillapodnak a gyerekek. Nagy élményem, amikor a „Borsót főztem” c. magyar ujj-játékot énekeltem, tanítottam angol gyerekeknek. „Borsót főztem, jól megsóztam, meg is paprikáztam, Ábele-Bábele Fuss!” Az elején nem értettem, hogy miért jó, ha magyar mondókát mondok a gyerekeknek, de az óvónő elmagyarázta, hogy jó, ha hallanak más, idegen nyelvet. Az óvónő segítője, asszisztense, Csehországból jött, és ő is tartott hasonló ujj-játékokat. Hihetetlen, hogy a gyerekek, mennyire figyelnek, ha nem a saját nyelvükön szólalunk meg.

Miután bemegyünk az öltözőbe, a kicsik átöltöznek, elmennek a mosdóba, majd a csoportszobában körben énekelünk, a hónaptól függően kiválasztott Ring Time-ot mondjuk el, énekeljük el. Minden reggel így kezdjük: „Come my friends and dance with me, Both my I give to thee, One step here, One step there, Round and round as light as air. Down is the earth, up is the sly. Here are my friends and here am I”. Mialatt a történeteket mondjuk, el is játszuk az eseményeket. Ezt nagyon jónak találom, mert a gyerekek könnyen bele tudják élni magukat a mesélésbe. Sok hangutánzó szót használunk, pl. „Drip, drip, drip, drop, drop, drop, patter, patter, patter, splash, splash, splash...”

A köszöntések, áldások jelentős szerepet kapnak a steineri óvodákban. A Ring Time után köszöntjük egymást mondóka formájában, jó reggelt-et kívánunk a földnek, a napnak, a köveknek, a virágoknak, mindenkinek, az állatoknak, a fának neked és magamnak. Az étkezés előtt az óvónő gyertyát gyújt, mindenki elcsendesedik és áldást énekelünk, mintegy megköszönve az ételt, amit a nap és föld adott nekünk. „Earth who give to us this food, Sun ho makes it ripe and good, Sun above and earth below, Our loving thanks to you we show. Blessing on our meal.,,

Nagyon tetszett, hogy az óvónő a szabad játék, kézműves tevékenységek után énekkel hívja fel a figyelmet arra, hogy vége a játéknak, pakoljanak el a gyerekek. A nap vége egy mesével zárul, amelynek végén sokszor ének szerepel.

Az óvónővel, az asszisztenssel, a gyerekekkel és a szülőkkel jól megtaláltam a közös hangot, nagyon megszerettük egymást. Az utolsó napomon karácsonyi ajándékokat kaptam a szülőktől és a gyerekektől és könnyes búcsú közepette ölelgettek meg. Az egyik anyuka felvetette, hogy szeptembertől lakjam náluk és vigyázzak a kislányára, de még nem biztos, hogy elfogadom ezt az ajánlatot.

Az első hónapok a beilleszkedés mellett a munkakereséssel is folytak. Az iskola, ill. óvoda faliújságára tettem ki babysitter hirdetést, és az iskola újságában is hirdettem magam. A városban a faliújságra is tettem ki ilyen hirdetéseket, még kutyasétáltatást is vállaltam. Nagy szerencsémre a csoportomból egy négyéves kisfiúra és két fiútestvérére vigyáztam pár alkalommal, egy négyéves kislányra és egy hatéves kisfiúra a Steiner iskolából. Hetente legalább kétszer adódott ilyen lehetőség. Nagyon örültem neki, mert a városban is kerestem

kávézókban, ill. boltokban alkalmi munkát, de ilyen rövid időre, három hónapra, nem találtam.

Elkezdtem egy gyárban is dolgozni, ahol organikus eredetű Mince Pie-okat, karácsonyi süteket készítettünk, nyolc órán keresztül. Ezt a lakótársam, egy cseh lány segítségével találtam. Az óvodai elfoglaltság miatt hetente csak egyszer dolgoztam ebben az üzemben.

A heti zsebpénz jól jött, bele tudtam adni a nagyon drága szállásba. El tudtam utazni a közeli városokba. Eljutottam, Exeterbe, Plymouthba, Dartmouthba, Newton Abbetba, Paigntonba és Bathba. Október végén két hét szünetem volt az óvodában, így Londonba is elutazhattam egy hétre, az édesanyám ismerőséhez.

Nagy szerencsémre még az első hetekben megismerkedtem négy magyarral, akik Sharpamben, egy órányi gyaloglásra laktak tőlem. Ők is ösztöndíjjal kerültek ide, a mezőgazdaságban dolgoztak; madarakat figyeltek meg, házat építettek, sövényt fektettek, kőfalat építettek. Nagyon jóban lettünk egymással, minden héten csütörtökönként a Bay Horse nevezetű élőzenés szórakozóhelyre mentünk, együtt utazgattunk, kirándultunk, programokat szerveztünk.

A fogadó családom fantasztikus család. Az anyuka eredetileg német, az apuka angol és az exeteri egyetemen dolgozik. Két gyerekük külföldön tanul, ill. dolgozik. Hétvégenként programokat szerveztek nekünk, elvittek tengerparti sétákra, Dartmouthban kirándultunk, elvittek Bathba is, egy hétvégi kiruccanásra. Minden este meleg, ínycsiklandozó étellel vártak, mécsessel és zenével. Sokat tanultam tőlük, főleg arról, hogy hogyan lehet másképpen élni. Hogyan lehet a hétköznapi életbe vidámságot, szeretetet és érdeklődést vinni embertársaink iránt. A kutyájukkal, Mischkával is nagyon jóban lettem, szinte minden nap elvittem sétálni a közeli Dart folyó partjához, ahol köveket dobtam a vízbe, és ő boldogan úszott utánuk.

Nekem ez a három és fél hónap a legnagyobb tapasztalat volt eddigi életem során. Kialakítottam egy boldog, kiegyensúlyozott életet, amelytől nehéz elszakadni. Azt éreztem, hogy minden napnak értéke van, hogy minden nap ünnepi és felemelkedett hangulatú. A fogadó családomat, az óvónőt és a gyerekeket sosem fogom elfelejteni, mindig szeretettel és megbecsüléssel fogok rájuk gondolni.